

#2/2022 • 178. ÅRGANG

BDMNYT

BRØDREMENIGHEDENS DANSKE MISSION

VI BYGGER
VIDERE PÅ
MISSIONENS
LANGE
HISTORIE
I SIKONGE

– AT VÆRE
MISSIONÆR
ER EN PRAKTISK
MÅDE AT HJÆLPE
KIRKEN PÅ

BAG OM
LEDEREN: RANYA
FRANCIS KARAM

MISSIONEN
KALDTE PÅ
MARCUS

BDMnyt udgives af
Brødremenighedens Danske Mission

REDAKTØR
Arngeir Langås
tlf. 3529 4820

REDAKTION
Tine Elmelund Skovbo
Arngeir Langås
Rebekka Brødsgaard Knudsen

OPLAG
2.600
Udkommer:
Feb. • juni • sept. • dec.
ISSN 0901 • 330X

TRYK
Øko-Tryk, Skjern

LAYOUT
Helle Høeg

FORSIDEFOTO
Fra fam. Toldam Korsgårds hus

Brødremenighedens Danske Mission
Nørregade 14
6070 Christiansfeld
tlf. 3529 4820
Hjemmeside: www.bdm-dk.dk
E-mail: bdm@bdm-dk.dk

Gaver kan indbetales på:
MobilePay 36945
Bank 0994 - 4672131928
Giro 4006666

Formand
Jørgen Bøytler
tlf. 7456 1420

Generalsekretær
Arngeir Langås
tlf. 3529 4820

Økonomimedarbejder
Palle Byg
tlf. 3529 4820

Ungdomssekretærer
Rebekka Brødsgaard Knudsen
tlf. 2992 9116

Emma Nørgård Kristoffersen
tlf. 2288 4529

AF ARNGEIR LANGÅS,
GENERALSEKRETÆR

Motivation i mission efter 100 år: Hvorfor skal vi blive ved?

»Hvad kan det nytte?« Krigen i Ukraine svækker måske vores tro på, at vores lille bidrag er med til at gøre en forskel her i verden.

Men missionshistorien er vel kendt med dyb alvor. Nis Gaarde fra Slesvig var missionær i Tabora under første verdenskrig. De fleste andre missionærer blev interneret og sendt hjem. Gaarde forholdt sig trofast i missionsarbejdet igennem krigen og fortsatte som det naturlige efter, at der var blevet fred i verden igen.

I missionen tænker vi med andre ord i de lange linjer. Vi har været i gang i to tusind år.

Budskabet er det samme: I Jesus kommer Guds rige nær. Hvert menneske har lige så meget brug for og glæde af evangeliet i dag som på Gaardes tid, og som på Jesu tid. Så vi bliver ved. Når vi kaster os ind i det, kan vi ikke andet end at blive motiveret. Det er et mægtigt og tiltrækkende budskab om en alternativ og levende virkelighed, vi næres ved og ønsker at dele. Fra død til liv, fra fangenskab til frihed. Evangeliet selv evangeliserer, skal Luther have sagt. Vi deltager kun.

Tiderne skifter, og det gør vores tilgange i mission også. Hvor Gaarde naturligt var leder i den spæde kirke, er dagens missionærer ikke ledere på samme måde, men medarbejdere, inspiratorer, medvandrere, brobyggere.

Som altid foregår der en gensidig berigelse.

BDM ser tre ben i vores bidrag: Vi støtter undervisning, fordi Jesus underviste om sandhed. Vi forkynnder, fordi Jesus delte sit budskab med enhver i dialoger og monologer. Vi bedriver diakoni, fordi Jesus så det hele menneske, også vores kroppe, og viste omsorg for vores helbred.

AF MICHAEL TOLDAM KORSGÅRD, UDSENDT BDM-MISSIONÆR I SIKONGE

– VI BYGGER VIDERE PÅ MISSIONENS LANGE HISTORIE I SIKONGE

I udkanten af Sikonge ligger det hus, vi bor i. Det er bygget i 1903 af tyske missionærer og har en lang og unik historie, som vi forsøger at bevare ved at renovere huset med respekt for de gamle håndværks-traditioner.

Huset er en del af en hel missionsstation, og går man gennem vores bydel af Sikonge, er der mange lignende huse med en lang historie.

Renoveringen og vedligeholdelsen af huset skal gerne stå som et eksempel til efterfølgelse for de andre af missionsstationens huse. Huset er utroligt smukt – hvidkalket og med en bred terrasse hele vejen rundt med massive stolper i hårdt træ og med røde brændte mursten som gulvbelægning.

Huset er opført med brug af gamle, solide håndværkstraditioner. Næsten alle træsamlinger er uden beslag og skruer.

Men huset er ikke kun smukt!

Det er også meget funktionelt. Altid forholdsvis køligt indendørs, fordi der er højt til loftet. Væggene er tykke og skabt af sten fra det bjerg, som huset ligger på.

Hvis huset kunne tale

I år har BDM 100-års jubilæum for samarbejdet med kirkeprovinsen her i det vestlige Tanzania.

Huset, vi bor i, blev bygget cirka 20 år før den danske brødrekirke overtog missionsansvaret fra den tyske brødrekirke.

I vores hus har der boet en lang række missionærer.

Hvis huset kunne tale, ville det måske fortælle om, hvordan fortidens missionærer har siddet i skyggen på terrassen og kigget udover Sikonge.

Dengang var der hverken vand eller elektricitet i huset. I dag har vi vand i hannerne og strøm i kontakterne det meste af tiden.

Førhen lå missionens sundhedsklinik lidt nede af bakken. I dag er det større, udvidet til et hospital. Det betjener mennesker i et område på størrelse med Jylland.

Dengang, hvor der var sparsommelige muligheder for kontakt, sad missionærererne måske og tænkte på, hvordan deres kære havde det derhjemme.

Med et let video-opkald kan vi i dag ringe hjem til familie og venner og følge med i hinandens hverdag.

Dengang ledede missionærererne kirken og dens arbejde – I dag har vi en støt-

tende funktion og indgår i et ligeværdigt arbejdsfællesskab.

Det er fascinerende og giver ydmyghed at tænke på hele den historie, der er gået ud fra »vores« hus og fra resten af missionsstationen.

Sikonge workshop

Arbejdet med missionærhuset er lagt ind under workshoppen, så træarbejdet eksempelvis laves på gamle maskiner fra den workshop, som vi er ved at få repareret og tage i brug igen.

Mens det sker, kan jeg arbejde på mine øvrige opgaver, blandt andet vandsystemet på hospitalet og med et kirkebyggeri i Tabora.

Efter en aktiv arbejdsdag sidder vi tit i skyggen på terrassen, hvilket vi forestiller os, at mange af vores forgængere også har gjort.

Dengang var tiden en anden – men missionen den samme:

At være med til at styrke Brødrekirkens arbejde med at nå mennesker med både Guds ord og konkret hjælp.

(Se foto af huset på forsiden)

AF ARNGEIR LANGÅS, GENERALSEKRETÆR

– AT VÆRE MISSIONÆR ER EN PRAKTISK MÅDE AT HJÆLPE KIRKEN PÅ

BDM-Nyt går tæt på ægteparret Hanne Kudeha Simonsen (57) og Kjeld Simonsen (59), der i moden alder drager til Tanzania for at arbejde som BDMs kommende missionærpar ved Tanganyika-søens nordlige bred.

Men hvad får egentlig et ægtepar i slutningen af 50'erne til at forlade de hjemlige himmelstrøg, de trygge vestjyske rammer, et fast job som skolelærer, en selvstændig murerforretning og en skøn selvbygget ejendom i det åbne land ved Herning til fordel for en helt anden tilværelse i 'det fremmede' Afrika?

Hanne Kudeha Simonsen (57): » – Helt så fremmed er det nu ikke! Hverken Afrika, Tanzania eller opgaverne som missionærer. Kjeld og jeg har været dér før. Både på egen hånd og i fællesskab efter vi var blevet gift. Det sidste for 25-30 år siden, da vi var udsendt i seks år som ægtepar i Karagwe i det nordlige Tanzania.«

Dengang var de udsendt af Det Danske Missionsselskab (DMS).

Hanne i rollen som rektor ved den lokale forberedelsesskole for sygeplejestuderende, hvor hun også underviste i engelsk og biologi, sideløbende med opgaven som bogholder for den stedlige kirkes byggeafdeling. Kjeld fungerede som pedel ved kirken, hvor han primært

tog sig af håndværksmæssige opgaver og diverse projekter på bygningerne.

Kjeld er oprindeligt uddannet murer og stammer fra Ejstrupholm i det centrale Jylland.

Han rejste i 1989 til Tanzania for at arbejde som volontør for DMS (nu Danmission).

I første omgang var det bare for et år, men Kjeld fandt sig hurtigt så godt til rette som vicevært og altnuligmand på sygeplejeskolen i Ndolage, at han nupede et år mere. Det har han bestemt ikke fortrudt.

Kjeld Simonsen: » – I 1990, hvor jeg efter planen skulle være rejst hjem, mødte jeg nemlig Hanne, der lige var blevet udsendt i det selvsamme distrikt, hvor jeg var udstationeret.

Hun kendte hele området i forvejen.«

Sum purung student var Hanne allerede i 1983 draget ud som volontør for at undervise danske missionærbørn i Tanzania. Efter et par år rejste hun retur til Danmark, uddannede sig til lærer på seminariet i Aarhus med linjefag i bio-

logi og hjemkundskab, inden turen på ny gik tilbage til Tanzania i 1990, hvor mødet med Kjeld førte til bryllup – og ovennævnte periode som missionær-ægtepar i det nordlige Tanzania.

» – Vi rejste faktisk hjem til Danmark for at blive gift. Men der gik ikke ret længe, før vi atter havde afrikansk jord under skosålerne. DMS var hurtigt ude med et tilbud om at udsende os som missionærpar i Karagwe og Bukoba i det nordøstlige hjørne af Tanzania, hvor der befandt sig 10-12 andre danske missionærer,« tilføjer Hanne Simonsen med det afrikansk-klingende mellemnavn *Kudeha*.

Ordet betyder 'Glæde' på *kinyamwezi*, ét af de mange sprog i Tanzania, der har en ganske særlig plads og sin helt egen personlige betydning for Hanne Simonsen.

Hanne er nemlig født i Sikonge i det vestlige Tanzania, hvor hendes forældre – Elly og Harry Jørgensen var missionærer for BDM.

Hanne: » – Her boede jeg de første to

og et halvt år af mit liv, inden vi rejste tilbage til Danmark, hvor jeg tilbragte resten af min barndom, gik i skole, var teenager og gennemførte gymnasiet, inden jeg selv drog ud som ung volontør for snart 40 år siden.«

Efter årene i Karagwe vendte Hanne og Kjeld hjem til Danmark i 1999, hvor de – efter otte år på Samsø – slog sig ned i Timring vest for Herning.

Her har Kjeld selv stået for at opføre deres ejendom i udkanten af byen med højt til himmelen, med udsigt til skøn natur og med plads nok til en selvstændig murerforretning.

Her har de også fået bygget et shelter, hvor parret sover i sommerhalvåret.

Nu er huset solgt.

Efter sommerferien sætter Hanne og Kjeld endnu en gang kurs mod Tanza-

nia for at tage en tårn mere som missionærer – akkurat som i deres yngre dage for 25-30 år siden.

Denne gang i havnebyen Kigoma på den østlige side af Tanganyika-søen.

– Hvordan er I kommet på at tage af sted for anden gang?

Hanne: » – Fordi, det giver mening. Jeg tænker, at et hus kan man jo altid bygge. Men der er bare så meget mening i det, man laver som missionær dernede. At være missionær er en praktisk måde at hjælpe kirken på. Man bliver en del af kirken ved at hjælpe. Vi tager af sted igen, fordi der vitterligt er brug for hjælp. Og fordi, at vi altid holder en flig af andres liv i vores hænder.«

De snarlige missionærer erkender, at de godt kan blive urolige ved, om de

kommer tilbage til det samme Tanzania, som de forlod for godt 24 år siden.

Kjeld: » – Det finder vi ud af, når vi kommer derned. Jeg ved, at vi får brug for tålmodighed lige fra starten, og at vi aldrig kommer til et hus, der er 100 procent klar til brug. Det må vi også finde ud af lige så stille og roligt. Uanset hvad, så glæder vi os til at sidde i flyveren. Vi har prøvet det før og ved en smule om, hvad vi kommer ud til.«

Hanne nikker samstemmende.

Hanne: » – Vi glæder os til at høre hanen gale, når det lysner om morgenen og til at høre alle de mange andre lyde, der er så typiske, når Afrika vågner om morgenen. Vi glæder os til igen at være sammen med afrikanerne, for de har måske en særlig evne til at være nærværende? Til at leve i nu'et og til at tage mange ting en smule lettere og mere afslappet, end vi er vant til i vores del af verden.«

I Afrika løses opgaverne ved at snakke sammen og i fællesskab – ellers må man vente!

Kjeld og Hanne skal bo helt tæt ved selve kirken og får hurtigt kirkens liv og aktiviteter tæt ind på livet.

Hanne og Kjeld: » – Det har vi også prøvet før, og det passer os rigtig fint. For det er bare sådan nogle rare mennesker i Tanzania. De har en dejlig humor, og de møder helt naturligt én med åbenhed og en imødekomende tillid og venskab. Jeg kunne vældigt godt lide at være en del af lærerflokkene på den skole, jeg var tilknyttet sidst vi var ude.«

Det erfarne missionærpar fra Timring sætter kurs mod Tanzania til september.

Deres tre voksne børn bliver hjemme i Danmark. Maria på 26 år, der bor i Herning. Broderen Jens studerer tysk og opholder sig lige nu i Tyskland, mens Morten og hans kæreste (Line) er på farten som backpackers i Sydeuropa, hvor de arbejder rundt omkring.

Måske kommer børnene på besøg hos Hanne og Kjeld i Kigoma nede i Tanzania.

Ellers må kontakten foregå via Face-time, Skype og mail.

Foran shelteret, hvor Hanne og Kjeld sover hele sommeren fra maj af

AF MARTIN HØJGAARD JENSEN, FHV. INFORMATIONSMEDARBEJDER

BAG OM LEDEREN: RANYA FRANCIS KARAM

BDMnyt har bedt lederen af Star Mountain Rehabilitation Centre (SMRC) på Vestbredden i Israel om at svare på en række spørgsmål om livet.

RANYA FRANCIS KARAM

- Født 1968
- Opvokset i Jerusalem
- Leder af Star Mountain Rehabilitation Centre (SMRC)
- Uddannet med en bachelor- (BA in Accounting) og master-uddannelse (MA Business Administration)
- Bor sammen med sin mor og søn, og en kat og hund.

Hvad er det vigtigste, der er sket i dit liv de seneste år?

Covid-19 vil for de fleste være det første, vi tænker på, når vi ser, hvad der er sket i løbet af de sidste to år. I sig selv er Covid-19 selvfølgelig ikke særlig vigtigt, men det vigtige er, at vi er blevet mindet om, at Gud stadig er i kontrol, og at vi mennesker er skrøbelige trods videnskabens mange fremskridt på alle mulige områder.

Hvem har været den vigtigste person i dit liv, så du er blevet den du er i dag?

Jeg kan ikke vælge én person og gøre ham eller hende til den mest betydningsfulde i mit liv. Det er summen af alt, hvad der sket i mit liv, der har gjort mig til den person, jeg er i dag. Ofte er det de udfordringer, vi møder på vores vej, der danner vores identitet og den måde, vi ser og møder tingene på. Hvis jeg dog skal nævne én lektie, jeg har lært, er det, at når vi holder fast i tilhiden til Gud, vil han aldrig forlade os, om så hele verden skulle gøre det.

Hvad har gjort dig glad for nylig?

Flere ting har gjort mig glad det seneste år på det personlige plan. Min søn er dimitteret fra medicinstudiet og er nu hjemme igen. Men det var også en stor personlig glæde, da jeg sammen med min bedste ven fandt nogle kærlige hjem til seks herreløse hvalpe.

På det faglige plan er det lykkedes os at sikre finansiering i endnu et år, så vi kan tjene ind i det mest sårbare område i det palæstinensiske samfund. Vi er lykkedes i at finde job til tre af vores elever udenfor Star Mountain.

Kan du nævne noget svært, du har oplevet i din tid som leder af SMRC?

Det sværeste, jeg har mødt og står overfor på SMRC, er udfordringen med at holde medarbejdernes motivation høj, i betragtning af det meget begrænsede budget, vi har. Et budget, som knapt dækker personalets løn for ikke også at nævne de årlige lønstigninger.

Der sikres det fortsatte samarbejde mellem Star Mountain og BDM's samarbejdspartnere i Palæstina. Samarbejdsaftalen – det såkaldte Memorandum of Understanding (MOU) underskrives af begge parter.

Hvordan har arbejdet blandt børn og unge med kognitive handicap og med medarbejderne på Star Mountain påvirket dig og din tro?

At arbejde med psykisk udviklingshæmmede er ikke en let opgave på noget niveau. Det er et meget krævende job både på det faglige og mentale plan.

Mens nogle få elever gør bemærkelsesværdige fremskridt, går det kun langsomt fremad for langt hovedparten, og hos mange ser vi slet ingen forbedring.

Men at se medarbejderne yde en indsats med så megen uselvisk kærlighed og udholdenhed kan kun styrke og inspirere ens tro. De fleste har gjort det

hele deres arbejdsliv til lave lønninger og givet af sig selv uden at forvente at få noget igen.

Hvad er dine planer for i år?

Jeg vil fortsat gerne styrke teamet og samarbejdet med SMRC-medarbejdere for at øge deres følelse af ansvar. Derudover arbejder vi på at få det økonomiske fundament for næste år, 2023, på plads.

Julefejring på Star Mountain

BDM OG STAR MOUNTAIN

BDM er samarbejdspartner på et inklusionsprojekt ud fra handicapcenteret Star Mountain. Civilsamfund i Udvikling (CISU) har bevilliget 2,2 millioner udviklingskroner til at fremme inklusion af særligt udsatte handicappede børn og unge på skoler og i samfundet. Projektet løber frem til 2023.

AF TINE ELMELUND SKOVBO, FHV. UNGDOMSSEKRETÆR

MISSIONEN KALDTE PÅ MARCUS

Tidligere volontør Marcus Mørch fortæller hvordan mission er en del af hans liv, og at Jesus har sendt os alle til at gå ud.

» – Det er for vigtigt at sidde med alene.«

Sådan siger Marcus Mørch, da han beskriver, hvad der driver ham i missionsarbejdet.

» – Jeg tror på, at vi alle er kaldet til at gå ud.«

Mission har altid haft en stor plads i Marcus' liv, og i 2020 rejste han til Tanzania som volontør.

Marcus fortæller her, om hvad mission er for ham, og hvad der driver ham til det.

Mission er så meget mere

» – Min første tanke er international mission og mennesker, som rejser ud,« fortæller Marcus på spørgsmålet om, hvad han forbinder med ordet »mission«.

MARCUS MØRCH

Marcus bor til daglig i Aarhus med sin kone Elise, hvor de begge studerer.

De har begge været udsendt til Sumbawanga og Kipili i 2020.

Marcus er medlem i BDM Unges bestyrelse, samt BDMs bestyrelse, hvor han sidder som repræsentant for BDM Unges bestyrelse.

» – Men derefter vender jeg tilbage til, at mission er så meget mere. For mig er det forbundet til missionsbefalingen. Vi er alle sendt til at gå til alle mennesker, uanset om det så er i Tanzania, Albanien, Aarhus eller Skjern. For mig handler det om, at Jesus i missionsbefalingen har sendt os alle til at gå ud og gøre alle folkeslag til hans disciple.«

Mission har altid fyldt

I 2020 rejste Marcus til Tanzania for at være volontør i Sumbawanga.

Selvom det var første gang, han skulle stifte bekendtskab med Tanzania på egen hånd, var landet ikke helt ukendt for ham.

» – Min mor er missionær. Mine bedsteforældre var missionærer i Tanzania i 32 år og kom hjem kort efter, at jeg blev født,« fortæller Marcus.

Han tilføjer, at en stor del af hans familie siden har været udsendt som missionærer eller volontører.

Mission har derfor været med til at præge ham.

» – Mission har altid fyldt for mig. Det har altid eksisteret og været en realitet for mig – og i mit liv.«

I løbet af gymnasiet begyndte Marcus at gøre sig tanker om mission, også på første hånd.

Det førte til, at han i første omgang rejste til Grønland som volontør, hvor

han fik lov at møde Elise, som han i dag er gift med.

Sammen rejste de senere til Peters House i Tanzania.

» – Slet og ret fordi, at jeg også gerne ville opleve Tanzania på egen hånd,« fortæller Marcus.

» – Jeg havde hørt om det i 21 år. Nu ville jeg også gerne selv se det, opleve det og mærke det. Både landet og kulturen. Men også den mission, som jeg havde hørt så meget om.«

Jeg troede, jeg vidste, hvad der skulle ske

Efter to og en halv måned satte Covid-19 imidlertid en stopper for deres volontørophold. Sammen med resten af volontørholdet måtte Marcus og Elise rejse tilbage til Danmark.

» – Det kom lidt som et chok, da jeg kom hjem. For hvad nu? Jeg troede lige, at det var den her mission, jeg skulle tage del i. Dét, som jeg var kaldet til. Jeg tænkte meget på det hele tiden, og jeg snakkede med flere om de frustrationer, jeg tumlede med. En dag gik jeg en tur med Elise, hvor vi også talte om det. Vi kom frem til, at jeg nok skulle rejse til Tanzania igen, lige så snart det var muligt.«

Elise udtrykte det på følgende måde:

» – Marcus, når den dør bliver åbnet, tror jeg, at det er meningen, at du skal

gå ind af den.«

Det skulle dog vise sig at tage flere måneder, før døren åbnede sig.

Så da Marcus i starten af efteråret modtog et opkald fra BDM med besked, om at han kunne komme afsted, tog det ikke mange dage før han atter befandt sig i Tanzania.

» – Jeg troede, jeg vidste, hvad der skulle ske. Men oplevelsen viste mig, at det ikke er mig, der styrer det her.«

Et øjebliksbillede

Efter sin tid i Tanzania, blev Marcus volontør på sømandshjemmet på Ærø, hvor han fik erfaring med mission inden for Danmarks grænser. Her oplevede han, at mission ikke kun foregår i Afrika, men er lige så vigtig herhjemme.

» – Som volontør ser man ofte et øjebliksbillede. Man kan være med til at så et frø, som man måske aldrig selv ser spire. Nogle gange ser man det, men ikke altid,« fortæller Marcus om det udfordrende ved mission.

» – Det er svært for mig at sætte ord på, hvad det bedste ved mission er? Der er bare et eller andet fantastisk over det. Når jeg har talt med andre om tro, har det givet mig nogle gode refleksioner. Som ung i mission har det været sundt at overveje, hvad jeg faktisk tror på og hvorfor. Og jeg har til den dag i dag aldrig oplevet, at Gud ikke har passet på mig i de opgaver, jeg har stået i. Der har været situationer, hvor jeg har følt, at Gud ikke var der i øjeblikket, men bagefter har jeg altid oplevet at kunne se, at Guds passede på mig.«

Vi er i Jesu mission

Når Marcus skal tænke på fremtiden, har mission en central plads.

» – Det fylder meget for mig og Elise, hvad Guds plan med os er. Vi er i Jesu mission lige her. Vi ved ikke, hvad der skal ske i fremtiden. Om vi er kaldet til noget specifikt, ved vi heller ikke. Men én tanke brænder hos mig:

At det er for vigtigt til at sidde med det alene.«

FÆRDIGT ARBEJDE I KIPILI

Blot fire dage! Mere skulle der ikke til, før en flok flittige, fingernemme og kreative efterskoleelever fra Sydvestjyllands Efterskole i Bramming kunne overdrage en splinterny anløbsbro til BDMs missionsstation i Kipili. Sammen med tre lærere rejste 17 elever fra skolens mekanikerlinje umiddelbart før påske den lange vej til Vest-Tanzania for at styrke fællesskabet, for at lære at navigere i nye sammenhænge og for at opleve glæden ved at skabe noget i en missionssammenhæng. BDMs missionærpar i Kipili, Mads og Janice, var værter. De havde på forhånd fremskaffet alle de nødvendige materialer til anløbsbroen – og arrangeret en masse. Deriblandt var selvfølgelig deltagelse i søndagens gudstjeneste, hvor elever gav prøver på danske sange. De overværede også, hvordan dem, der udfører forskellige opgaver i kirken, bliver indsat og velsignet. Og på bagsædet af hver sin motorcykel-taxa var der udflugt til Sumbawanga for at besøge børnehjemmet Peter's House – for hjemløse børn. Med fodbolden som 'playmaker' lykkedes det også at komme på god bølgelængde og finde nye jævnaldrende kammerater i Kipili.

– Vi var i alle henseender virkelig på udebane – men oplevede samtidig en velsignelse og beskyttelse under hele turen, lyder meldingen fra mekanikerlinjen på efterskolen i Bramming.

HERRNHUTER®

Du støtter BDM, når du handler på:
adventsstjerner.dk

BDMU

REDAKTØRER TINE ELMELUND CHRISTENSEN OG REBEKKA BRØDSGAARD KNUDSEN

Ny bestyrelse

Tirsdag d. 22. februar afholdt BDMU sin årlige generalforsamling.

På generalforsamlingen blev det forgangne år vendt.

Et år, hvor BDMU er kommet godt tilbage efter corona og nedlukning – og efteråret blev i særdeleshed ikke spildt.

BDMU gennemførte flere arrangementer, bl.a. bålften, foredrag med Steen Palmqvist og julebanko.

På generalforsamlingen blev der også valgt en ny bestyrelse.

Emily Dobson og Tobias Laulund valgte at takke af, og derudover meldte Andrea Vig Carlsen sin udtræden til maj.

Dette gav plads til tre nye bestyrelsesmedlemmer: Celia Skjærning, Emma Skov og Marcus Mørch.

Udover de tre nye ansigter består bestyrelsen af Christina Vejen, Helene Tang og Signe Hjort.

Onsdag den 9. marts blev bestyrelsen konstitueret.

Her blev Signe valgt til ny formand, Christina ny næstformand og Celia til ny kasserer.

Den nye bestyrelse har allerede flere tanker og idéer på tegnebrættet, og 2022 tyder på at blive et spændende år i BDMU.

CHRISTINA VEJEN

ANDREA VIG CARLSEN

HELENE TANG

SIGNE HJORT

MARCUS MØRCH

CELIA SKJÆRNING

EMMA SKOV

AF JANICE REFSHAUGE JAKOBSEN

HVOR HØRER VI **HJEMME**...?

Hvor hører du hjemme?

Der, hvor du bor?

Hvor du er sammen med din familie?

Sammen med dine kæledyr?

Hvor drikkevandet smager, som det plejer?

Hvor du føler, at du hører til?

Under vores nylige hjemmeophold i Danmark stillede mange venlige og hjælpsomme mennesker deres lejligheder, huse, hjem eller sommerhuse til rådighed, så Mads og jeg kunne bo og opholde os der under vores ture rundt i landet.

Vi er dybt taknemmelige for al den goodwill og gæstfrihed, vi har mødt overalt, og det var virkelig skønt at bo i gode venners og bekendtes smukke, velindrettede huse med stilfulde møbler og designlamper. Men undervejs blev vi også grebet af følelsen af, hvor flygtige de trykke rammer og de bekvemme omgivelser er, fordi vi konstant var på vej mod nye og andre besøgssteder rundt om i landet.

Samtidig blev vi mindet om, hvordan andre mennesker rundt om i verden – ganske ufrivilligt – bliver tvunget til at flygte over hals og hoved – og fra hus og hjem – på grund af krige og natur-

katastrofer eller af økonomiske årsager, der tvinger familier til at bryde op fra og give slip på alt det, de har skabt sammen og holder af.

Når teltet ryster

I sit andet brev til Korintherne kap. 5:1 omtaler Apostlen Paulus, hvordan vores huse på jorden er som forgængelige telte, der skal brydes ned, fordi vi har et hjem i Guds himmelrige i en bygning, der ikke er opført af menneskehænder, men af Guds uendelige kærlighed.

Det billede minder mig om en nat, hvor Mads og jeg havde besluttet os for at slå et telt op helt nede ved bredden af Tanganyika-søen, hvor vi ville sove om natten.

Teltdugen bestod af noget usselt lærred og selve teltpælene var så slidte og i så dårlig stand, at de var blevet lappet sammen med tape og bindegarn, der næppe ville holde stand ved selv den mindste lille brise. Dagen efter kasse-rede vi teltet og lagde de bedste dele til side som reservedele.

I tilfælde af grusomme krige og verdensomspændende pandemier bliver vores kroppe lige så udsatte og skrøbelige som vores lille telt ved strandbredden.

Men ved Guds store nåde og kærlighed bliver vi alle helet igen, når vores jordiske gods og vores huse og hjem falder fra hinanden som vores lille usle telt ved søbredden.

I døden bliver vi klædt af til skindet og mister alt. Men takket være den heligånd, som lever i os, bliver vi svøbt i Guds hellige klæder og kan allerede se frem til det evige liv, vi bliver stillet i udsigt i troen på, at vi hører hjemme hos Gud.

Håbets gerninger

Mens vi venter på, at Herrens store guddommelige plan skal åbenbare sig, har vi viet vores liv til i bøn, tro og handlinger at pege på ham som skaberen af den evige himmelske bolig, hvor vi retteligt hører hjemme.

I troen på, at det evige liv venter forude, kan vi slet ikke lade være med at dele håbets gerning med vores medmennesker og lade dem få et indblik i Guds bolig.

Som vi synger hernede i Tanzania: 'huko chini siko kwetu – twendeni kwa Bwana'.

Eller på dansk... **'Det er ikke her, vi hører til – lad os følge Herren'**.

Janice Refsgaard Jakobsen er gift med Mads Refsgaard Jakobsen og er fra Hong Kong. I september 2018 blev parret udsendt som missionærer for BDM i Kipili i Tanzania, hvor de blandt andet leder Bådmissionen til de omkringliggende landsbyer og holder seminarer hos kirkerne langs Tanganyikasøen.

